

[Aksel Larsen.]

hr. Ollenhauer til indtægt og stille sig solidarisk med ham, idet han fremstiller Ollenhauers standpunkt sådan, at også Ollenhauer er af den mening, at Tyskland efter en forening skal have lov til frit at handle, tilslutte sig alliancer eller lade være, opruste eller lade være, som Tyskland selv vil.

Her er vi netop ved det, der skiller os i denne debat, om Tyskland, delt eller forenet, skal have lov til at opruste eller ej, om Tyskland, delt eller forenet, skal have lov til at være med i militære alliancer rettet mod sine modstandere i den sidste verdenskrig, ja eller nej. Det er det, der skiller os. Vi, som ikke har glemt erfaringerne, vi som er klar over, at Danmarks memorandum af 1947 stadig har gyldighed, og at der ikke trænges til at skulle slettes et ord eller komma i det, vi er af den opfattelse, at man ikke kan tillade Tyskland, med eller uden frie valg, med eller uden forening, under nogen omstændigheder påny at blive en stærk militærmagt. Vi må erklære os for modstandere af det standpunkt, udenrigsministeren har forfægtet. Vi må erklære os for modstandere af planerne om at overlade alt dette til Tyskland selv.

Udenrigsministeren siger, at jeg skal ikke tale om, hvad det danske folk vil, jeg kan nøjes med at tale om, hvad mit parti vil, og han tilføjer, at han og andre kun taler om, hvad deres egne partier vil. Jeg synes, udenrigsministeren skal passe på ikke at gabe for højt op; lige før han kom med den irettesættelse til mig, at jeg ikke måtte tale om, hvad det danske folk ville, forklarede han selv noget om, hvad alle demokratiske nationer ville. Da talte han ikke alene på det danske folks vegne, men på alle demokratiske nationers vegne. Jeg har naturligvis lov at tale om, hvad det danske folk vil efter min opfattelse, men jeg har også lov at tale om det, når jeg er i stand til at fremlægge kendsgerninger, der viser, hvad det danske folk vil, og hvad det danske folk ønsker. Sådanne kendsgerninger har jeg fremdraget, og udenrigsministeren undgår klogeligt at komme ind på dem, til trods for at han ved, jeg har ret. Det er demonstreret af det socialdemokratiske parti, da det under sine egne vælgeres tryk i sommeren 1953 slog en fornyet kolbøtte og sagde nej til baser, som det havde sagt ja

til et halvt år i forvejen. Det har socialdemokratiet også erkendt gennem den stilling, man efterhånden så sig nødsaget til at tage i spørgsmålet om løsladelserne. Man ved også, at i det omfang man kan dømme efter Gallupundersøgelser, er det rigtigt, hvad jeg har fremdraget, at det store flertal af befolkningen og ikke mindst det store flertal af socialdemokratiets vælgere er modstandere af forhøjede militærudgifter og lignende foranstaltninger i forbindelse med Atlantpagten; og det, jeg dokumenterede i min tale i torsdags angående de dansk-sindede sydslesvigeres stilling til spørgsmålet om Tysklands genoprustning, har man ikke forsøgt at rokke ved, det er også ubestridt.

Jo, jeg har ret til at tale om dette, og jeg agter fortsat at tale om det. Jeg er ikke i tvivl om, hvad der er Danmarks interesse i dette for vort land altoverskyggende udenrigspolitiske spørgsmål, og jeg er ikke i tvivl om, hvad det danske folk mener om den sag, og det er udenrigsministeren for den sags skyld heller ikke. Hvis han på nogen måde havde været i stand til at anfægte det, jeg havde sagt om dette, ville han naturligvis have gjort forsøg på det.

Jeg advarer endnu en gang mod at indstille sig på, at et genoprustet Tyskland på nogen måde kan være andet end en fare for freden i Europa, og jeg advarer imod påny at fremsætte påstanden om, at Danmarks sydgrænse eller nogen anden grænse kan værnes ved hjælp af tyske divisioner. Jeg har for den sags skyld ikke en sådan mistillid til det tyske folk, at jeg ikke mener, det nogensinde kan blive anderledes med Tyskland; men jeg har den opfattelse, at så kort tid efter krigen, hvor vi ved, at der ikke kan være sket den tilstrækkelige mentalitetsændring i det tyske folk, hvor vi ved, at de militaristiske aggressionslystne kræfter i Tyskland er så uhyre stærke, som tilfældet er, kan vi ikke med tryghed se på, at man igen vil give Tyskland, delt eller forenet, våbenmagt. Hvilke bestemmelser man end sætter ind i generaltraktat eller andre traktater, traktater om Europahær, og hvad ved jeg, vil en genoplivelse af den tyske værne-magt betyde, at Tyskland bliver den største militærmagt i Vesteuropa, og så betyder bestemmelser og paragraffer i overenskomster ingenting overfor den hårde realitet, dette er.